

uanset om ydelsen tilbydes af en forsikringsvirksomhed, en bank eller f.eks. et realkreditinstitut. Det er vigtigt for at sikre fair konkurrencevilkår og dermed forhåbentlig billigere og måske oven i købet bedre ydelser til kunderne.

Samtidig gør en fælles lov det mere gennemskueligt, hvilke generelle regler der gælder for finansielle virksomheder, uanset hvilken virksomhedstype det drejer sig om, og at man slipper for at sidde og sammenligne fire-fem loves regler, som vi hidtil har praktiseret, når vi skulle finde de ens regler imellem de mange regler, der stadig vil være knyttet til den enkelte virksomhedstype, om det er en bank eller f.eks. et forsikringselskab. Også det er meget positivt og venligt over for omverdenen.

Det er også værd at bemærke, at sektoren selv gennemgående er positiv over for at få en fælles lov. Og jeg har noteret, at man oven i købet ikke finder, at regeringen har været ambitiøs nok i denne fase. Finansrådet er på banen med et forslag om at vente med at gennemføre den fælles lov, til økonomiministeren også er klar til at skrive de specielle regler, der fortsat vil være virksomhedstypespecifikke, ind i lovforslaget som yderligere kapitler i loven.

Det er nu min vurdering, at det hjælper til at sikre, at overblikket ikke går tabt, at økonomiministeren i første omgang har valgt at koncentrere sig om at gøre de ens regler fælles i en lov og så har gemt de specielle regler til en senere fase. Det er meget omfattende lovgivning, det drejer sig om, og i Socialdemokratiet lægger vi meget vægt på, at der er størst mulig sikkerhed for, at der ikke er fornuftig regulering, der går tabt. Og den risiko vil efter min vurdering være væsentlig større, hvis man skulle tage både de fælles og de specielle regler ind samtidig.

Lad mig så vende mig mod nogle af de problemstillinger, som lovforslaget her gerne skulle få skik på. For Socialdemokratiet er de foreslåede regler om beskyttelse af kundeoplysninger meget væsentlige. Grundlæggende er det vores opfattelse, at de forskellige oplysninger er kundens ejendom, og at de derfor kun skal kunne flyde imellem forskellige produktområder, når kunden udtrykkelig har givet lov til det.

Samtidig gør det jo ikke noget, at reglerne er tilrettelagt sådan, at de også er med til at sikre en fair konkurrence, fordi koncerner ikke kan drage særlige fordele af, at de rummer flere former for finansiell virksomhed under samme ledelse, uden at kunden har givet lov til det.

At reglerne fremmer en situation, hvor virksomheden skal bede kunden om på et informeret grundlag at tage stilling til, om man vil give f.eks. en koncern adgang til at udveksle kundeoplysninger på tværs af de forskellige produktområder, vil jo i sig selv medvirke til at højne forbrugernes bevidsthed om, hvordan virksomhederne arbejder, og dermed give kunderne større indsigt i den finansielle verden. Og det anser jeg for at være en selvstændig fordel ved de regler, som regeringen har lagt frem med dette lovforslag.

Det er klart Socialdemokratiets opfattelse, at det er nødvendigt at supplere den ellers udmærkede persondatalov med branchespecifikke regler, som det foreslås her, og det understreger jeg, fordi jeg har noteret, at branchen har været fremme med, at persondataloven var tilstrækkelig. De foreslåede regler giver den enkelte beskyttelse mod uønsket markedsføring og rådgivning, og som beskrevet giver de også større gennemsigtighed bl.a. i forhold til, hvornår den finansielle virksomhed er berettiget til at videregive oplysninger om kunderne, f.eks. til skattevæsenet.

Det eneste reelle spørgsmål, man kan stille i den sammenhæng, er til den særlige adgang for administrationsfællesskaber til at dele data om kunderne uden kundernes udtrykkelige tilladelse. Forsikringsbranchen er historisk opbygget i mange små selskaber i selskabet, og jeg forstår godt det særlige hensyn, det kan kræve i loven.

Vi kan nok i udvalget få lejlighed til at se lidt nærmere på, om det særlige hensyn er indrettet på den rigtige måde, eller om der her er brud på det generelle formål med lovforslaget, nemlig at skabe lige vilkår for lige ydelser og tilgodese forbrugernes mulighed for selv at bestemme, hvor meget oplysningerne om dem skal kunne bruges og genbruges med risiko for misbrug i form af, at der inddrages forhold, som ikke åbenlyst har betydning, f.eks. i en lænesag.

En anden ting, der også har en vis betydning for forbrugerne, og som jeg gerne vil understrege, er forslaget om, at Finanstilsynet kan lave retningslinjer for, hvad der er god praksis for finansielle virksomheder. Det er i den sammenhæng vigtigt, at det er den kompetence, som Finanstilsynet i forvejen har, der her udbygges, mens der ikke røres ved grænsefladerne til Forbrugerombudsmanden og markedsføringsloven og heller ikke til konkurrencemyndighederne.